

'Ik vond het lastig dat ze deze keer níét meer terug zou komen'

De dochter van Loes (54) ging studeren in Wenen, werd daar verliefd en verhuisde vervolgens definitief. Samen vonden moeder en dochter nieuwe manieren om met elkaar in contact te blijven.

“Op haar zeventiende ging mijn dochter Nienke voor drie maanden naar Salamanca in Spanje om te studeren. Dat vond ik destijds heel spannend, al wist ik zeker dat ze zich wel zou gaan redden. De spanning viel voor een groot deel weg nadat we haar hadden weggebracht en we hadden gezien waar ze zou gaan wonen. Ze kwam terecht in een studentenhuus met begeleiding en het zag er goed uit. Die drie maanden zijn vervolgens omgevlogen. We belden en appten vaak en in die zin voelde het alsof ze nog altijd dichtbij was. Wat ik geruststellend vond, was dat ze belde toen ze ziek werd.

Dat gaf mij de bevestiging dat ze contact zou opnemen als het nodig was. Dat vond ik een fijn idee. Daarna ontstond er een situatie van 'geen bericht is goed bericht'.

Toen Nienke een tijdje daarna zei dat ze voor langere tijd in het buitenland wilde gaan studeren, kwam dat voor mij ook niet als een verrassing.”

Wenen

“Twee jaar geleden, ze was toen twintig, meldde ze zich voor het Erasmus-programma, aan, dat is een uitwisselingsprogramma voor studenten. Daarbij moest ze drie mogelijke bestemmingen aangeven: haar voorkeur ging uit naar Spanje of Engeland,

maar haar derde optie was Wenen. Het werd het laatste. En zo vertrok Nienke bijna twee jaar geleden naar Wenen. We hadden inmiddels de app BeReal ontdekt: je krijgt elke dag op een onverwacht tijdstip een melding van de app en dan is het de bedoeling dat je, waar je ook bent, binnen een bepaalde tijd een foto maakt, van jezelf en van de omgeving. Op die manier heb je op een makkelijke en laagdrempelige manier dagelijks toch even contact met elkaar. Het is even een teken van leven.

'Het hoort bij het leven dat je kinderen uitvliegen. Een nieuwe fase breekt aan'

Nienke had een toptijd in Wenen. En... ze werd verliefd. In juli 2023 is ze daarom voorgoed die kant op gegaan. Het is nu dan ook anders dan de vorige keren, toen ik nog wist dat ze zou terugkeren. Nu is het definitief. Natuurlijk mis ik haar en ik vond het wel lastig dat ze niet meer terug zou komen. Ik gaf deze gevoelens een plekje door creatief bezig te zijn. Ik doe aan journaling en daarbij maak ik gebruik van wat ik in oude

tijdschriften vind. Ik kijk naar teksten en beelden en wat op mij van toepassing is, verwerk ik in een journal. Dat creatieve proces helpt mij enorm. Tegelijkertijd wil ik het ook niet groter maken dan het is: het is een gebeurtenis die bij het leven hoort. Sommige mensen hebben het over het lege-nest-syndroom, maar dat vind ik te heftig klinken. Ook mijn man vindt dat overdreven, hoewel ook hij erg

begaan is met Nienke. Elke dag vraagt hij me wel of ik nog iets van haar heb gehoord. Ik denk dus dat mannen ongeveer hetzelfde ervaren als vrouwen, maar dat misschien anders uiten.”

Troost

“Mijn contact met Nienke is ondanks de fysieke afstand tussen ons hartstikke goed. We zijn zelfs samen het bedrijf *bestelblijdenuteur.nl* begonnen waarmee we schrijvers ondersteunen die hun boek rechtstreeks aan lezers willen verkopen. Ik spreek mijn dochter dus regelmatig. Ook zoeken we Nienke weleens op in Wenen. Dan zit ik echt niet de hele dag op haar lip, hoor. We doen allebei ons eigen ding en overdag spreken we bijvoorbeeld af om samen ergens te gaan lunchen. Dat zijn mooie momenten, waar ik dankbaar voor ben. Het is dus niet zo dat het contact veel minder is geworden, integendeel. Maar het is wel anders. Dat onze zoon nog thuis woont, geeft wel troost. Maar ook dat zal niet eeuwig blijven duren, hij is ook al in de twintig. Het geeft ook niet, het hoort bij het leven dat je kinderen uitvliegen. Een nieuwe fase breekt aan. Tegelijkertijd betekent dat ook afscheid nemen van al het oude en daar mag je best even bij stilstaan. Dat heb ik dan ook gedaan; op mijn eigen manier.”